

Arrest

nr. 183 291 van 2 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 17 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 mei 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 november 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 december 2016.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHUEREWEGEN, die loco advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

1.1. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het tweede middel bevat een feitelijke uiteenzetting.

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 22 november 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.3. Verzoeker richt op 2 december 2016 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesemorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.4. In het proces-verbaal van 9 februari 2017 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat het niet onverenigbaar is dat zij naar België wenst te komen als toerist doch hier tevens een bezoek wenst te brengen aan haar zieke vader, die hier net als haar broer verblijft. Daarnaast meent zij dat zij betreffende haar inkomsten voldoende stukken heeft overgemaakt aan de verwerende partij en dat deze hieruit niet vermocht af te leiden dat er een risico is dat zij niet zal terugkeren, daar zij in Japan beschikt over een vaste dienstbetrekking en zij de inkomsten hieruit nodig heeft om haar familie in Nepal te kunnen onderhouden. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en stelt dat er wel degelijk een onderscheid dient te worden gemaakt tussen een toeristisch bezoek en een familiebezoek.”*

1.5. Verzoeker brengt met zijn betoog vooreerst niets in tegen het gestelde in de beschikking dat het betoog met betrekking tot zijn reisdoel naast de kwestie is, aangezien het visum werd geweigerd omdat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum en dit weigeringsmotief geen verband houdt met het reisdoel. Met zijn overtuiging dat hij betreffende zijn inkomsten voldoende stukken heeft overgemaakt aan de verwerende partij met betrekking tot zijn vaste dienstbetrekking in Japan en het feit dat hij de inkomsten hieruit nodig heeft om zijn familie in Nepal te kunnen onderhouden kan verzoeker de inhoud van de beschikking evenmin aan het wankelen brengen. In de beschikking werd gesteld dat het motief dat verzoeker geen bewijzen van voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten in Japan heeft voorgelegd, niet kennelijk onredelijk is aangezien uit de gegevens beschikbaar in het administratief dossier en meer bepaald het interview dat van hem werd afgenomen op 14 april 2016 blijkt dat verzoeker in februari 2016 opnieuw begon te werken voor een bedrijf waar hij een tijd geleden was gestopt met werken en hij geen loonbrieven van de laatste drie maanden kon voorleggen. De beschikking stelt dat het fiscale attest van zijn inkomsten in Japan, dat verzoeker bij zijn verzoekschrift neerlegt, niet bij zijn visumaanvraag werd gevoegd. Verder werd in de beschikking gesteld dat in de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat verzoeker een economisch vestigingsprofiel heeft aangezien hij niet werkt in het land van origine maar in Japan. De beschikking stelt dat verzoekers betoog dat hij zijn vrouw en kinderen, die in Nepal wonen, van levensonderhoud voorziet, geen afbreuk doet aan dit motief en dat verzoekers bloot betoog dat hij geenszins van plan is zijn gezin in de steek te laten aangezien hij veel waarde hecht aan zijn familie, evenmin de motivering in de bestreden beslissing, namelijk dat hij meer banden in België dan in Japan heeft, aan het wankelen kan brengen. Verzoeker brengt ter terechtzitting voorts niets in tegen de vaststelling in de beschikking dat het tweede middel

onontvankelijk lijkt aangezien hij nalaat aan te geven welke rechtsregel hij geschonden acht, waardoor deze vaststelling eveneens overeind blijft.

1.6. Gelet op bovenstaande brengt verzoeker geen enkel element aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld.

Het eerste middel is ongegrond en het tweede middel is onontvankelijk.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA